

[Ole Bjørn Kraft.]

sig ud paa det uvise, som man gør her, uden at vide, hvilke Følger det kan drage efter sig for Landets og Folkets Fremtid. Vi beklager ogsaa, at man ikke har søgt at orientere sig om Stillingen i vore Nabolande, et Synspunkt, hvor vi dog tidligere har fundet Forstaaelse hos Venstre.

Vi mener derfor, at Vedtagelsen af de her foreliggende Forslag nationalt set, udenrigspolitisk set overfor Landets Fremtid er en Letsindighed. Vi har ikke Magt til at hindre det. Sagen er afgjort ved en politisk Overenskomst, som ikke kan sagligt forsvares, og som man end ikke har forsøgt at forsvare sagligt. Vi kan kun rejse os imod disse Forslag, løfte vore Stemmer imod dem, for at det overfor Eftertiden skal kunne siges, at der dog var nogle i denne Rigsdag, der ikke vilde tage et Medansvar for det, vi her begiver os ud i. Det er vort Haab, at det bliver en kort Episode, Landet paa denne Maade begiver sig ud i Usikkerhed og Uvished; thi det er vor Opfattelse, at hvis den Ordning, som nu skal vedtages, fastholdes gennem en længere Tid, vil vor Mulighed for at haandhæve vor folkelige Selvbestemmelsesret i det afgørende Øjeblik have faaet et Grundskud.

Derfor stemmer vi imod Lovforslagene, og derfor er det ogsaa vor Hensigt i den Tid, der kommer, at søge at vinde Forstaaelse i Befolkningen og hos Ungdommen for, at der maa ske en Ændring paa dette Omraade, fordi selve Landets Eksistens, selve Grundlaget for vor Tilværelse som Folk vil blive røkket.

Holstein: Naar den højtærede Regering har baade parlamentarisk Frimodighed og udenrigspolitisk Ublufærdighed nok til, 6 Maaneder efter at disse Love er blevet gennemført med Regerings og Regeringspartiernes fulde Tilslutning i Landsting og Folketing, alligevel paa ny at fremsætte Afrustningsforslaget, paa ny at rejse en stor Militær- og Afrustningsdebat her i Salen, uanset den storpolitiske Situation, der i Øjeblikket danner Baggrunden, den alt andet end flatterende Baggrund, for den højtærede Regerings Afrustningspolitik, uanset om Nedrustningskonferencens Fiasko bliver større eller mindre, saa vil jeg for mit Vedkommende heller ikke undse mig for paa dette Tidspunkt at fremsætte endnu et Par Bemærkninger til Afslutning.

Jeg ser, at det, der er sket, fra mange Sider, som kalder sig forsvarsvenlige, fremstilles, som om den danske Flaades forsvars-

mæssigt set nu er uhjælpe ligt tilintetgjort, ødelagt, ude af Stand til at varetage Forsvarsopgaver. Saaledes fremstiller bl. a. det konservative Hovedstadsblad „Berlingske Tidende“ Situationen i en ledende Artikel i Dag til Morgen under den ærværdige Titel: Hær og Flaade; der henvises til, at endog Admiral Rechnitzer har gjort den Betragtning gældende, at med det, der her naas, er Flaaden ude af Stand til at løse forsvarspolitiske Opgaver — det samme har jo den kommanderende Admiral gjort gældende.

Jeg vil dertil svare, at jeg har i Aarenes Løb lært, at Sagkundskabens Udtalelser skal man fra politisk Side ikke sluge raat og blankt, hverken paa det militære Omraade eller paa det civile Omraade, i nogen Gren af Administrationen. Nej, disse Udtalelser trænger baade til Revision og Verifikation, Afvejning og Vurdering netop fra de ansvarlige Politikeres Side.

Hvis den Betragtning var rigtig, som er ført frem fra marinekyndig Side, kunde man jo for Hærens Vedkommende henvise til, at i 1922 krævede de to kommanderende Generaler i deres Betænkning til Militærkommissionen og i de Forslag, de havde udarbejdet, 5 Divisioner til Forsvar af Danmark, i Hovedsagen med Linierammer, for at Hæren efter deres Mening kunde være i Stand til at løse sine Forsvarsopgaver. Dernæst fremsatte de Betragtninger over, hvad de i hvert Fald i de Forslag, der var udarbejdet fra Vestres Side, ikke kunde tiltræde, hvis Hæren skulde være brugelig som Forsvarsapparat. Og derefter endte man alligevel fra den ansvarlige Sagkundskabs Side med at sige god for 1922-Ordningen.

Den Gang var det Hæren, som langt mere end Marinen maatte være Syndebuk for de finansielle Nedskæringsønsker og den finansielle Nedskærings Nødvendighed; nu er Forholdet i Virkeligheden det, at Marinen, *finansielt set*, som jeg gjorde opmærksom paa i Gaar, bevarer aldeles det samme procentvise Forhold indenfor det samlede Forsvarsbudget, som den vilde have haft efter Forsvarsbudgettet 1932—33, blot med 1½ pCt.s Forøgelse i Hærforsvarets Favør.

Det er det sande Forhold, og det sande Forhold er endvidere, som jeg gjorde opmærksom paa ved første Behandling, at finansielt set var det allerede i 1908 i Forsvarskommissionens Betænkning fra de konservative Medlemmers Side Planen, at Forholdet mellem Hærens og Flaadens Udgifter